

lem læser sine Blade og vi vore, og vore ere lige saa paalidelige som de Blade, det ærede Medlem læser; i dem tales der om, hvad Præsterne og Biskopperne kræve, og der tales om, hvad de kræve, der staa i Spidsen for den danske Folkekirke. De Blade, jeg læser, give mig Underretning om, hvad der rører sig i de dybe Lag, hvilken Trang der er til Stede. Jeg kan derfor ikke billige dette, at vi skulle til at forhandle om Nedsættelse af en Kommission. Det kom mig ikke uventet, men det bedrøver mig. Jeg tror, Tinget skader sig selv ved som Regel altid at stille sig som Hindring for Fremskridt. Tidens Krav skulle nok gøre sig gældende, og saa kommer det til at gaa, som vi alt have haft Eksempler paa i dette Ting, at det enten slæbes med, som et æret Medlem af Flertallet udtalte, da vi forhandlede om Skoleloven, eller ogsaa at det gør store Hop og gør Spring som det i Fjor, da det ved Skattesagens Behandling optog Tanken om det rene Bord ved at afskrive Hartkornsskatterne. Hverken det at lade sig slæbe med eller det at gøre lange Hop er sundt, en jævn Udvikling i de gamle Spor, paa det gamle Grundlag er det sundeste. Det er det eneste, som kan skaffe dette Ting den Tillid i Folket, som det saa lidt som det andet Ting kan undvære.

Goos: Jeg vedkender mig ikke den Fortolkning af de Udtryk, jeg brugte i Gaar, at det Udvalg, jeg paa et senere Stadium tænker paa at foreslaa, skulde være et Begravelsesudvalg. Et Begravelsesudvalg kan efter den Forstaaelse, vi gennem en Række af Aar have faaet af dette Udtryk, kun være et Udvalg, som ikke skal bringe noget ud af Sagen, men jeg udtalte som min Mening meget bestemt, at der skulde komme noget ud af Sagen, nemlig den Henstilling — som det 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) kaldte den — til Ministeren, at disse Sager maatte blive forelagte en kirkelig Kommission, et kirkeligt Udvalg, før Rigsdagen tog bestemt Stede dertil. Det er ikke et Begravelsesudvalg, det kan ikke opfattes som et Udvalg, der ikke skal arbejde, det skal netop arbejde, men hvis det ender paa den Maade, som jeg tænker mig, skal det ikke formulere Ændringsforslag til de enkelte Paragraffer, som det ansaa for mindre egnede til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse, men det skulde ende med den Henstilling, at en kirkelig Kommission skulde høres, førend der tages Stilling. Jeg kan

altsaa for saa vidt heller ikke vedkende mig, hvad den højtærede Minister sagde i Dag, at det var en Afvisning af Sagen. Det er ikke en Afvisning af Sagen, og den højtærede Minister vilde have faaet et andet Indtryk, hvis han havde lagt Mærke til, at hvad jeg i mine Udtalelser i Gaar meget stærkt fremhævede og endnu gentagende skal tillade mig at fremhæve, er, at jeg er overbevist om, at Flertallet i dette Ting billiger og kan slutte sig til det Forslag, som ligger til Grund for Ministerens Tanke, og som han selv varmt i Bemærkningerne og ved andre Lejligheder har udtalt, nemlig at Tanken, Tendensen er at skaffe Hjemsted for det kirkelige Liv, at skaffe Samfølelse inden for den enkelte Menighed mellem Præst og Menighed og bane Vejen for en Kirkeforfatning. Disse Betragtninger, disse Tanker, disse Tendenser er jeg overbevist om, at Flertallet i denne Sal vil støtte. Og Meningen med den Henstilling, som jeg altsaa tænker mig, vi ville komme med, at lade en Kirkekommission udtale sig, er netop den, at vi antage, at den eneste mulige Vej, ad hvilken disse Maal kunne naas, er, at vi faa en saadan Udtalelse. Det er jo ethvert Udvalgs Opgave at blive enig med den paagældende Minister og selvfølgelig vil der altsaa ogsaa under dette Udvalgs Arbejde blive forhandlet med den højtærede Minister, hvis han kan slutte sig til Tanken om en Kirkekommission, om Maaden, hvorpaa denne Kommission skal sammensættes, og Opgaven for den nærmere præciseres i det enkelte. Det er en Selvfølge, at Udvalget vil forhandle med Ministeren herom, saa at man heller ikke ud fra den Betragtning paa nogen Maade kan betragte mine Udtalelser som en Afvisning. Men jeg for mit Vedkommende — og jeg antager ogsaa Flertallet i denne Sal efter de fra andre Sider faldne Udtalelser — maa ønske, inden der tages Stilling til disse Lovforslag og deres Konsekvenser, at der gennem et kirkeligt Udvalg, — der kan antages at give Kirken den Mund, der er Tale om, kan give Udtryk for, hvad der virkelig rører sig i Kirken, — kan gives Kirken Lejlighed til at udtale sig. Dette maa vi ønske efter de Grunde, jeg udviklede i Gaar, og som jeg ikke kan andet end vedblivende fastholde, fordi der bør og maa tages med nænsom Haand — som det er udtrykt — fra Rigsdagens Side paa Ordningen af Spørgsmaal, der vedrøre Kirkens Liv saa nøje, som disse gøre. Der maa ikke ud-